

David Morrell

KIVEN VELJET

Kiven veljet

David Morrell

Kiven veljet

Suomentanut

Karri Kokko

SAGA Egmont

Kiven veljet

Translated by Karri Kokko

Original title: *The Fraternity of the Stone*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1987, 2023 David Morrell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727103921

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Eräiltä osin tiedustelutoiminta muistuttaa luostarielämää, jonka kurinpitojärjestelmät ja henkilökohtaiset uhraukset ovat tuttuja keskiaikaisista munkkiveljeskunnista.

Yhdysvaltain senaatin kirkolliskomitean tiedustelutoimintaa koskeva mietintö vuodelta 1976

Prologi

Jumalan soturit

Autiomaahan vetäytyneet esi-isät

Egypti vuonna 381.

Rooman valtakunta, joka oli ajautunut vaaralliseen hajaannuksen tilaan, yritti epätoivoisesti yhdistää voimansa valitsemalla kristinuskon ainoaksi viralliseksi uskonnokseen. Muutamat kristityt fanaatikot, jotka pettyivät siihen että heidän uskontonsa joutui näin politiikan tahraamaksi, vetäytyivät yhteiskunnasta ja asettuivat uskaliaasti Egyptin autiomaahan, missä he asustivat luolissa etsiäkseen mystistä yhteyttä Jumalaansa. Kun sana näistä hengellisistä erakoista levisi, toiset pettyneet kristityt liittyivät pian heihin ja muodostivat näin kiihkouskonnollisen yhteisön, joka perusti elämänsä paastolle, rukoukselle ja itsekidutukselle. Vuoteen 529 mennessä näiden niin kutsuttujen ”pyhien hullujen” ankaran yksinkertaiset tavat olivat alkaneet virrata Euroopan halki pohjoiseen.

Ja kristillinen luostarilaitos oli syntynyt.

Vuoren vanhus

Persia vuonna 1090.

Fanaattisen muslimilahkon johtaja Hassan ibn al-Sabbah antoi murhalle pyhän tehtävän taistelussaan maansa hallinnasta turkkilaisia valloittajia ja heidän liittolaisiaan Egyptin kalifia vastaan. Hänen uskonnollisten tappajiensa muodostama salainen järjestö ulotti pian toimintansa länteen, Syyriaan, missä hänen seuraajansa saivat kukin arvonimen ”Vuoren vanhus”. Vuonna 1096 eurooppalaiset ristiretkeläiset tunkeutuivat Lähi-itään ja aloittivat paavinistuimen valtuuttaman pyhän sotansa muslimeja vastaan valloittaakseen Pyhän haudan takaisin itselleen. Nämä tungetteliijat herättivät luonnollisesti huomiota ”Vuoren vanhuksen” ja hänen liittolaistensa parissa, joita kutsuttiin nimellä *hashishi*, koska he polttivat hašista ja väittivät näin saavuttavansa uskonnollisen hurmiotilan ja edistävänsä siten kiihkoa, jolla he valmistivat itseään mahdollista marttyyrikuolemaa varten.

Mutta ristiretkeläiset lausuivat sanan *hashishi* väärin.

He toivat Eurooppaan kokonaan toisen nimen – assassiinit.

Pyhä terrori

Palestiina vuonna 1192.

Vaikka aurinko oli alkanut laskea, aavikon hiekka ei ollut vielä lakannut kuumottamasta. Suurikokoinen, vartijoiden ympäröimä teltta, joka oli valmistettu tukevasta purjekankaasta, hulmahteli kevyesti polttavan tuulen voimasta. Näännyksiin ajetut, hiestä kiiltävät hevoset nostattivat pölypilviä, kun niillä ratsastavat aatelismiehet lähestyivät sitä toisiaan vastapäätä sijaitsevien leirien suunnasta. Kummankin rivistön edellä ratsasti lipunkantaja, toisella lippu, johon oli kuvattu kolme päällekkäin seisovaa leijonaa punaisella pohjalla – englantilaisten merkiksi – ja toisella kultanvärinen liljankukka-aihe sinisellä pohjalla – ranskalaisten merkiksi. Vaikka joukkoja yhdistikin pyhä tarkoitus, ne olivat kaikesta huolimatta syvästi eri mieltä maittensa välisestä politiikasta, sillä ranskalaiset kiistivät englantilaisten omistavan maata heidän alueellaan. Näistä kireistä suhteista johtui, ettei kumpikaan ryhmä ollut halukas saapumaan paikalle ensimmäisenä,

kestämään sitä nöyryytystä, jonka toisen odottaminen aiheutti. Tästä syystä läheisille hiekkadyneille asettuneet tiedustelijat olivat ohjanneet joukkojen lähestymistä merkein varmistaakseen, että molemmat valtuuskunnat saapuisivat teltan luokse samanaikaisesti.

Rivistöt kohtasivat toisensa: kummassakin oli neljä lähettilästä seuralaisineen. He suuntasivat katseensa kohti etäällä lepäävää paljasrinteistä vuorta, missä sotajoukot parveilivat minareettilinnan savuavien raunioiden keskellä. Piiritys oli ollut ankara, se oli vaatinut runsaasti ihmishenkiä ja kestänyt miltei kolme kuukautta, mutta lopulta muslimit oli lyöty täällä Akkonissa.

Hetkeksi poliittiset erimielisyydet ranskalaisten ja englantilaisten välillä oli unohdettu. Väsyneesti mutta päättäväisesti he ylistivät toistensa rohkeutta ja onnittelivat toisiaan voiton johdosta. Ensimmäiseksi ratsailta laskeutuivat henkivartijat, sitten ylimysherrojen palvelijat. Vastakohtana sille ylpeydelle, joka vielä äsken oli estänyt molempia ryhmiä odottamasta toisiaan, heidän hienostunut käytöksensä velvoitti heidät myöntämään kiistakumppaneilleen etuoikeuden astua ensimmäisenä sisälle telttaan. Käytäntö ratkaisi ongelman. Lähimpänä seissyt ylimys myöntyi jättämään palvelijansa ja astumaan sisään.

Sisällä teltan oviverhon sulkeuduttua ristiritarit riisuiivat aseensa, kypäränsä ja punotut haarniskansa. Ilma oli tukahduttava. Autiomaan huikaisevan kirkkaan auringonvalon jälkeen heidän silmänsä tottuivat hitaasti teltan hämärään. Ulkopuolella seisoskelevien vartijoiden varjot erottuivat tummina teltan seinämiä vasten.

Ritarit arvioivat toisiaan katseillaan. Tällä kolmannella Pyhään maahan suuntautuneella ristiretkellä he olivat ottaneet opiksi aikaisempien retkien kokemuksista ja pukeutuivat nyt pitkiin kaapuihin, jotka estivät heitä hikoilemasta ja tappavaa aurinkoa polttamasta heidän ihoaan. Kaavut olivat sävyltään vaaleita ja imivät siten vähemmän kuumuutta itseensä kuin ne kirkkaat värit, joita he suosivat kotimaassaan. Ainoa myönnitys väriloistolle oli suurikokoinen punainen ristikuvio, joka koristi heidän kaapujensa rintamusta – kuivuneen pakanaveren aiheuttamien kuparinväristen tahrojen lisäksi.

Miehet olivat parrakkaita. Siitä huolimatta heidän poskensa näyttivät riutuneilta ja kuivakkailta. He riisuivat huput, jotka peittivät heidän takkuisia hiuksiaan ja joivat viiniä pikareista, jotka oli tuotu heidän eteensä. Tapaamisen tarkoitusta ajatellen olisi ollut suotavampaa, että tarjolla olisi ollut vettä. Selväpäisyys oli joka tapauksessa välttämätöntä. Mutta koska ristiretki ulottui suunnattoman laajalle alueelle, suunnitelmat joukkojen huoltamiseksi olivat osoittautuneet epäluotettaviksi, ja viini – jota he olivat säästäneet juhlahetkeä varten – oli ainoata saatavissa olevaa nestettä. Vaikka he olivatkin janoisia, he joivat sitä säästeliäästi. Ainakin nyt.

Ensimmäiseksi puhui joukon pitkävartisin ja lihaksikkain mies, taitavana sotakirveen heiluttajana tunnettu englantilainen aatelisherra, joka käytti yleisesti tunnustettua diplomatian kieltä, ranskaa. Hänen nimensä oli Roger Sussexilainen. – Suosittelen, että käymme heti asiaan ennen kuin... Hän viittasi kädellään miesten eteen asetettuihin leipiin, oliiveihin ja kuivattuun maustelihaan.

– Hyväksytään, sanoi ranskalaisen neuvotteluosapuolen johtaja Jacques de Wisant. – Eikö Rikhard-kuninkaanne liitykään seuraamme?

– Ajattelimme, että olisi järkevää olla kertomatta hänelle tästä tapaamisesta. Entä teidän Filip-kuninkaanne?

– On tiettyjä asioita, joista on parasta keskustella yksityisesti. Mikäli osoittautuu välttämättömäksi, hänelle tullaan kertomaan päätöksestämme.

Kumpikin osapuoli ymmärsi, mitä toinen tarkoitti. Vaikka heillä oli omat vartijansa, myös he olivat vartijoita, toki säädyltään korkeampia. Heidän tehtävänsä oli suojella kuninkaitaan. Sellainen suojelu edellytti tiedonantajien verkostoa, joka raportoi vähäisimmistäkin valtaistuinta vastaan juonittelevista huhuista. Mutta kovin harvoin tietoja näistä huhuista välitettiin itse Rikhardille tai Filipille. Se mitä kuningas ei tiennyt, ei voinut tehdä häntä levottomaksi tai saada häntä epäilemään turvallisuudesta vastaavan henkilökuntansa pätevyyttä. Viraltapano saattoi merkitä yhtä kuin pään joutumista pukille.

– Hyvä on, sanoi englantilainen ritari nimeltään William Gloucesterilainen. – Ehdotan, että alamme.

Tunnelma miesten keskuudessa muuttui äkisti. Kun vielä äsken ritarit olivat olleet tietoisia ranskalaisesta tai englantilaisesta alamaisuudestaan, nyt kansallinen kilpailuhenki heidän välillään katosi. Heitä sitoi toisiinsa yhteinen sopimus, ylhäinen laki, toveruus kreikkalaisen jumalan Harpokrateen veljeskunnassa.

Hiljaisuus. Salaperäisyys täytti teltan.

Roger Sussexilainen piteli nahkaselkääistä, kullalla koristeltua raamattua, jonka hänen läänitysmaittensa munkit olivat

kopioineet häntä varten. Hän avasi sen. – Danielin kirja, hän selitti. – Kohta jossa Daniel vaikenee siitä huolimatta, että leijonat uhkaavat syödä hänet. Se tuntui tarkoituksenmukaiselta.

Rituaali alkoi. Kaikki kahdeksan ritaria muodostivat ympyrän. He painoivat kukin oikean kätensä raamatulle ja vannoivat säilyttävänsä salaisuuden.

Vihollistensa tapaan – ja johtuen huonekalujen kuljettamiseen liittyvistä ongelmista – he istuivat koristellulla matolla, jonka heidän joukkonsa olivat takavarikoineet lyödystä muslimilinnakkeesta. He nojautuivat taaksepäin tyynyjä vasten, huljuttelivat viinipikareitaan ja kuuntelivat Pierre l’Etangia.

– Tämän tapaamisen järjestelyistä vastaavana henkilönä muistutan teitä siitä, että vartijat seisovat hyvän matkaa teltan seinien ulkopuolella. Jos pidätte äänenne normaalilla tasolla, kukaan ei tule kuulemaan puhettanne.

– Niin minä sain avustajiltani kuulla, englantilainen ritari, Balduin Kentiläinen nimeltään, vastasi.

Ranskalainen ylimys nyökkäsi kunnioittavasti. – Niin, omat avustajani antoivat ymmärtää, että heitä tarkkaillaan.

Nyt vuorostaan Balduin nyökkäsi kunnioittavasti. – Mutta *minun* avustajani kertoivat muutakin. Teidän kuninkaanne aikoo irrottaa joukkonsa Rikhardin ristirekstä.

– Niinkö?

Balduin siristi silmiään. – Aivan niin.

– Ranskalaisina me emme olleet tietoisia siitä, että ristiretki olisi jotenkin Rikhardin oma.

– Se on, jos Filip palaa Ranskaan.

– Niin no, minä ymmärrän näkökohtanne. Pierre siemaisi viinistään. – Teidän avustajillanne on erinomaiset tietolähteet.

Entä kertoivatko he teille, milloin kuninkaamme aikoo johdattaa joukkonsa kotiin?

– Kahden viikon kuluessa. Filip suunnittelee hyötyvänsä Rikhardin poissaolosta. Vastikkeena sille, että maamme omistaa alueita Ranskassa, kuninkaanne on lupautunut tukemaan Rikhardin veljeä tämän pyrkimyksissä ottaa Englannin valtaistuini haltuunsa.

Ranskalainen kohautti harteitaan. – Entä mitä te aiotte tehdä tällä tiedolla, jos oletetaan, että se pitää paikkansa?

Balduin ei vastannut.

– Minä kunnioitan hienotunteisuuttanne. Pierre laski maljansa alas. – Näyttää siltä, että maittemme suhteet tulevat pian huononemaan. Mutta ajatelkaa sitä. Ilman keskinäistä kilpailuamme meidän taitomme menisivät hukkaan.

– Eikä elämällä olisi mitään mielenkiintoa. Mikä johdattaakin meidät tämän tapaamisen koollekutsun syyhyn, Jacques de Wisant keskeytti.

Englantilainen ylimys suoristi selkänsä.

– Jos tietolähteenne ovat oikeassa, Jacques sanoi. – Jos me todella irrottaudumme ristiretkestä kahden viikon kuluessa, me pahoittelemme sitä, että joudumme jättämään taaksemme myös erittäin mielenkiintoisen selvittämättömän ongelman.

Jakamamme toveruuden nimissä me haluaisimme ikään kuin lähtiäiseleenä auttaa teitä vastauksen löytämisessä.

Balduin tutki miestä katseellaan. – Viittaatte tietysti...

– Maanmiehenne Konrad Montferratilaisen äskeiseen murhaan.

– Suokaa anteeksi yllättyneisyyteni siitä, että englantilaisen kuolema, niin järkyttävä kuin se olikin, saattaa koskettaa teitä.

– Se koskettaa meitä yhtä paljon kuin oman maanmiehemme Raymond de Chatillonin aikaisempi yhtä järkyttävä murha.

Muita lisäselityksiä ei tarvittu. Kuusi vuotta aiemmin ristiretkeläisten ja Saladinin joukkojen keskinäinen aselepo oli rikkoutunut, kun Raymond de Chatillon hyökkäsi Saladinin sisaren karavaanin kimppuun. Tätä rikkomusta ei käynyt sovittaminen rauhanomaisesti, joten muslimien suuri vastahyökkäys, *jihad*, oli alkanut. Vuotta myöhemmin Jerusalemin piirityksen aikana Raymondin pää oli löydetty Pyhän haudan temppelin alttarilta. Sen vierellä lepäsi käyrä veitsi.

Sen jälkeen oli tapahtunut tusinoittain samankaltaisia salamurhia, ja ne olivat saavuttaneet aiotun tarkoituksensa: herättää pimeänpelkoa ristiretkeen osallistuvien aatelisherrojen parissa. Eilen, muslimilinnakkeen antautumisen jälkeen täällä Acressa, Konrad Montferratilaisen pää oli löytynyt alttarilta, joka oli valmistettu voitonmessua varten. Sen vierellä lepäsi käyrä veitsi, jonka ristiretkeläiset olivat nyt oppineet liittämään Vuoren vanhukseen ja hänen fanaattisiin seuraajiinsa.

– Salamurhaajia. Roger väänsi kasvoilleen ilmeen ikään kuin olisi aikonut sylkäistä viinin suustaan. – Pelkureita. Rosvoja jotka riistävät ihmishenkiä pimeässä. Aatelismiehen sopii kuolla taistelussa päivänvalossa ja koetella taitojaan vihollisen kanssa siinäkin tapauksessa, että tämä on pakana. Näillä lurjuksilla ei ole mitään käsitystä kunniaista, arvokkuudesta, soturin ylpeydestä. He ovat halveksittavia.

– Yhtä kaikki he ovat olemassa, Pierre de l'Etang huomautti.
– Mikä tärkeämpää he ovat tehokkaita. Minulla on paha aavistus, että minun pääni saattaa olla seuraava, joka löytyy alttarilta.

Muut nyökkäsivät ja myönsivät siten pelkäävänsä samaa.

Drew MacLane, entinen ammattitappaja, vetäytyi kuusi vuotta sitten syrjäiseen munkkiluostariin Vermontissa. Drew tuli luostariin katuakseen syntejään, mutta nyt menneisyys on saanut hänet kiinni. Kaikki luostarin munkit on myrkytetty, ja ainoastaan Drew on jäänyt henkiin.

Joku tuntee hänen salaisuutensa.

Drew joutuu palaamaan maailmaan, jonka luuli hylänneensä. Häntä vainoava organisaatio on kukistettava ja varmistettava samalla, etteivät sivulliset joudu kärsimään. Mutta onko väärin tappaa, jottei tulisi tapetuksi? Drew kohtaa monia moraalisia kysymyksiä, joihin ei ole olemassa suoraa vastausta.

David Morrellin kutkuttavan koukuttava trilleri leikittelee salaliittoteorioilla ja sijoittuu hämyiseen luostariympäristöön.

David Morrell (s. 1943) on kanadalainen kirjailija, joka tunnetaan toimintasankari Rambon luojana. Hänen kirjojaan on käännetty ainakin 20 kielelle.